

Annelin ja Susannan tarina on jatkokertomus, missä astutaan aluksi mukaan päähenkilöiden syntysijoille, matkataan heidän mukanaan ajoittain kuoppaistakin taivalta ja koetaan ohessa elämän iloja ja suruja, joilta kukaan ei voi koskaan aivan kokonaan välttyä. Yhteinen matka Annelin ja Susannan kanssa jatkuu toistaiseksi. Jatkokertomuksen kirjoittamista jatkan käytettävissä olevan ajan ja innostuksen mukaan. Paljon oli jo tapahtunut.... hyvin paljon.

OSA 1 Kaarina asteli pää painuksissa, mielteliäänä ja kauhuissaan Bulevardia pitkin. Askel tuntui hyvin raskaalta juuri tänään. Kaarina tunsu itsensä yksinäiseksi ja oli ajatustensa kanssa täysin yksin. Pikkupakkanen nipisti hänen kasvojaan ja hän tiukensi hupun nyöriä, nosti kylmän hiipissä takin alle hartioitaan ylöspäin ja painoi päätään entistä alemmaksi. Voisiko se olla totta, hän mietti? Mitä sitten tapahtuu? Kuinka hän sitten pärjää ja miten asiasta Jounille kertoo? Tai oliko se sittenkään Jouni? Kaarinan keho tarisi kylmyyttään, pelkoa ja ahdistustaan. Kaarinan askel kävi lyhyemmäksi ja matalammaksi, hän olisi aivan tuota pikaa perillä. Kaarina huokaisi syvään ja painoi kämmenensä nyrkkiin, kynnet painuivat syvälle kämmenten lihaan. Hän pysähtyi ja kohdisti usvaisen katseensa kaikaisuuteen, jääkylmän meren ylle. Vain 50 metriä ja hän olisi perillä, perillä kuulemassa totuuden, mitä ei ehkä haluaisi kuulla koskaan, tai ainakaan nyt. Kaarina väisti sivummalle, ohi kiiti aamukiireissään nainen kolmen lapsensa kanssa. Yksi lapsista, ehkä noin neljän vuoden ikäinen tyttö kantoi sylissään pientä nallea. Rattaissa istuva pienokainen itki ja samalla, kun äiti kannusti pienempää kävelevää lastaan kiirehtimään, tämä rauhoitteli itkevää pienokaistaan. Kaarina seurasi katseellaan seuruetta, joka vähitellen etääntyi ja etääntyi, häviten viimeisellään kadun kulman taakse. Kaarina säpsähti, hän tajusi olevansa myöhässä. Hänellä ei ollut mitään käsitystä siitä, kauanko hän oli tähän lyhyen matkan kulkemiseen aikaa käyttänyt. Hän tempaisi hihan ylös ja huokaisi helpotuksesta tai oikeammin kauhusta, hän ei ollut vielä myöhästynyt. Kolmen minuutin päästä hänen pitäisi olla perillä ja matkaa oli jäljellä enää joitain kymmeniä metrejä. Kaarina pidensi askeltaan ja tuossa tuokiossa hän oli perillä. Kaarina nosti katseensa katutasosta rakennuksen seinää myöten, hitaasti ja mielteliäästi. Siinä se on, Bulevardin Yksityisklinikka, täydenpalvelun tarjoava lääkärikeskus. Kaarina voi pahoin. Hän tunsu, kuinka jokin möntti ahdisti hänen sisimmässään, hänen oli vaikea hengittää ja häntä pyörrytti. Kaarina tarttui suuren jalopuisen oven kahvaan päättävällä otteella, hän nielaisi, kiskaisi keuhkonsa täyteen raikasta pakkasilmaa ja samalla hänestä tuntui, kun patti olisi kadonnut hänen nielustaan. Jonkinlainen rauha astui sillä hetkellä hänen sieluunsa. Hitain, joskin määrätietoisin askelin Kaarina astui suureen porrasaulaan, jossa oli kauniita seinämaalauksia, ilmeisesti graniittikivinen kiiltävä lattia ja suurehko veräjähissi. Ilmoitustaulun mukaan vastaanotto sijaitsi katutasosta seuraavassa kerroksessa. Porrasaulassa tuoksui hyvälle, jollain tapaa vanhalle ja arvokkaalle. Jalopuiset kauniisti uurretut kaiteet opastivat kulkijaa vanhan talon uumeniin, aikamatkalle. Veräjähissi näytti pelottavalta, Kaarina päätyi portaisiin. Ensimmäinen askel, toinen askel ... jämähät rakenteet ympärillä tukivat Kaarinan matkaa, askel askeleelta. Aikamatka oli alkava myös hänen elämässään, jotain tuli muuttumaan piankin, Kaarina aavisteli. Hän oli varma siitä, täysin varma. Kaarina nousi viimeiset portaat ja saapui lääkärikeskuksen ovelle, painoi summeria ja kuuli hetken kuluttua vienon särisevän äänen. Kaarina vilkaisi kelloaan. Perillä ja noin kolme minuuttia myöhässä. Olikohan häntä jo kaivattu? Tuliko hän liian myöhään? Vastaanottoajan varaaminen oli ollut hänelle erityisen työlästä henkisesti ja taloudellisesti sen teki mahdolliseksi kuukausiraha, jonka kummitädiltään jokaisen kuukauden ensimmäinen arkipäivä sai. Näin kummitäti oli menetellyt jo yli 10 vuoden ajan. Summa oli aikoin saatossa kokenut indeksikorotuksen ja tästä pienestä tuesta Kaarina oli tällä hetkellä syvästi kummitädilleen kiitollinen. Samalla, kun Kaarina astui vastaanottoaulaan, ystävällinen naisääni kutsui häntä nimellä. Kaarina Hannonen? Kaarina

vastasi, että kyllä olen ja pyyteli anteeksi myöhästymistään. Nainen ilmoitti, etten ollut myöhässä ja että lääkäriellä oli vielä edellinen asiakas huoneessaan. JATKUU MYÖHEMMIN